

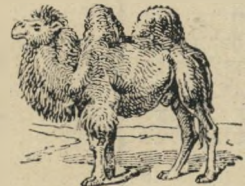
נאומו של חוסיין

אני לא יודע מה איתכם — אני עוד לא התגברתי על מאורעות השבוע שר עבר. כוונתי לא רק להכרזתו של חוסיין על כינון הממלכה הערבית המאוחדת, שתהיה מורכבת מפלסטין וירדן, אלא גם — ובעצם בעיקר — לתגובתה של הממשלה והכנסת לנאום זה, שאפילו קול ישראל התייחס אליו בשעות הראשונות כנאום היסטורי.

במשך שעות מספר, לפני שהעיתון נים התחילו לנבא את תגובתה השלילית של הממשלה לנאום, האמנתי, כרבים אחרים מן הסתם, שהנהגה של חוסיין הכיר בזכות הגשמת השאיפה הלאומית של העם הפלסטיני, והעגלה השקועה מזה 25 שנים בבוץ עלתה על דרך המלך ובחירות גלגלים החד לה להתנהל לאט-לאט לעבר השלום הנכסף.

לדעתי לא העליתי בדעתי שהשלום הוא עניין של ארטרטו, האופטימיות שלי לא העבירה אותי על דעתי, תיאורתי לעצמי שהממשלה לא תוכל לקבל את קביעתו ההדרגתית של חוסיין בדבר גבולות ה"ממלכה הערבית המאוחדת", ובדבר מקום הברית של ממשלת פלסטין. סביר היה להניח שהממשלה תסתייג מכמה נקודות במאומ של המלך, אך יחד עם זאת לא תיארת לעצמי שגולדה תראה בנאום "סכנה לשלום" ושהכנסת תגיע בתום ה"דיון להחלטה הקיצונית שזכותנו ההיסטורית על ארץ-ישראל אינה ניתנת לעירור".

מה קרה כאן? מה מסתתר מאחורי תגובתה החריפה של הממשלה? למה לא קיבלה הממשלה בכריחה את הכרזתו של חוסיין בזכויות העם הפלסטיני? למה לא הפגינה הממשלה זילזול עליידי הת"עלמות במאומ של חוסיין? מה הסיבות להתפרצות הזעם הקולנית של ראש-הממשלה? למה לא מצאה הממשלה לנכון להגיב על איומי המלחמה של סאדאת, כפי שהגיבה על נאומו של חוסיין? הרי היו שיחות בין המלך ובין שרי הממשלה שלנו, ויש לשער שהם הגיעו לכלל הסכמה כלשהי. אם כן, מה קרה כאן בדיוק? יש לי כמה תיאוריות.

(א) הממשלה נאלצה להגיב כפי שהגיבה כדי להוציא את הרוח ממפרשיו של מר מנחם בגין, שוודאי היה מנצל הזדמנות זו ומתייצב לפני העם כמגן יחיד על "בירתה הנצחית" של ישראל וזכרו תנו ההיסטורית" על השטחים המשוחררים מ"עול זרים".

(ב) בשיחות שהתנהלו עם חוסיין, הגיעו שני הצדדים להסכם כלשהו שהמלך, ברגע האחרון, התעלם ממנו, והכריז על דעתו עצמו דברים שלא סוכם עליהם. נניח שחוסיין הסכים לכלול סעיף, לפיו תשאף הממלכה הערבית המאוחדת להגיע להסדר של שלום עם שנותיה במשאיומתן ישראלי. נניח שהוא הסכים לא להכריז על ירושלים כבירתה של פלסטין. נניח שהוא התחייב להוכיח "גבולות ביטחון מוסכמים", רק ה"עלמות פתאומית מ"ההתייבבות" כאלה יכולה להסביר את תגובתה הנועזת של ממשלת ישראל.

(ג) אולי תגובתה הקיצונית והחריפה של ישראל היא חלק מההסכם שהושג בין ישראל וירדן. אולי ניאוח חוסיין להכיר ביישות פלסטינית, ולהעניק לפלסטינים שילטון עצמאי, בתנאי שישו אל תראה בכך "סכנה לשלום" ותכריז בקולניות שהיא אינה מותרת על זכותה ההיסטורית על ארץ-ישראל? אולי מטרת תגובתה הנועזת של ישראל היא ל"רכך את תגובות הזעם שהיו צפויות ל"חוסיין בעולם הערבי?

מה האמת? היד יודע. מכל מקום, דבר אחד ברור: משה מסוימת של ספק נות לגבי כנות הכרזותיה של הממשלה לא תזיק לאיש. מי שאינו רוצה למצוא את עצמו ביום כן הימים מרומה, מן הראוי שיפקפק בכל מה שהממשלה אומרת היום בשמו.

במישחק הפוקר הבינלאומי, המתנהל בימים אלה לעינינו, אנהנו הג'וקר ב"דיה של הממשלה, ומי שאינו מאושר ב"חוסיין, המכריז הכרזות בשם העם ה"פלסטיני מבלי לשאול את פיו, חייב לזכור שגם הממשלה שלנו תובעת בשמנו זכויות היסטוריות על ארץ-ישראל מבלי לשאול את פינו.

לה, מזהה את הנעל השניה שליד ה"דלת, ומצלצל.

המקום והאנשים מוצאים הן בעיניך — אתה נשאר. לא מוצא הן בעיניך — אתה מצלצל בדלת אחרת. ברגע שהדירה ה"מלאה אנשים, ברגע שאתה מסתפק ב"חברתו של האיש הראשון שנכנס — אתה מסלק את הנעליים המזוהות, ואיש לא יפריע לך עוד.

מה דעתכם על ההצעה? נסו אותה עוד

רוב של אחד

יופי! יופי! השבוע נוסף לאוצר ה"שפה העברית מטבע נוסף של צביעות וסתירה בשטח ההגיון.

עד עכשיו האמנתי שמונה כמו "נוכח" חים נפקדים" הוא ההישג היחידי שלנו בתחום המושגים, המציינים דבר והיפוכו כו בנשימה אחת (איך אפשר להיות ולא להיות בעת ובעונה אחת?) אך לפני ימים מספר, כאשר נתבשרנו בעיתונות שמונה "ועד-יחיד" לקהילת השמועות ב"דבר גישול בדואים מאזור רפיח וסתי" מת בורותיהם שלהם, מטעמים ביטחוניים" — הבנתי שהאקדמיה הממלכתית ללשון צביעות אינה קופאת על שמריה.

מה זה "ועד-יחיד", לכל הרוחות? למה לא יכלו למנות סתם קצין-חקר? על

זנות מבוקרת

שרה-בריאוא, מר ויקטור שם-טוב, ה"ציע לפני שבו שמוסדות-הבריאות ה"ממלכתיים יקיימו רישום ומעקב סדיר אחר זונות.

אני בעד. אני בהחלט בעד הכרה חבי רינית וממלכתית בזנות.

(א) משום שאין כל אפשרות לחסל את הזנות, כל הנסיונות שנעשו ב"שטח זה בכל הארצות ובכל הזמנים — נכשלו. אפילו ב"עולם המחר", אשר השתחרר כביכול ממכללי הקפטליזם, קיימת זנות, אף כי השילטונות והעיתונות שם אינם מודים בכך.

(ב) חיסול בתירהבובשת (או בתירהענוגות, תלוי מה יחסך למוסד) גירש את הזנות לרחוב, והשמיט מידי שילטונות-הבריאות את הפיקוח עליה.

הן, סילוק הזנות מהרחוב גרם במקרה הגרוע ביותר לעלייה בפשעיהמין, וב"מיקרה הטוב ביותר תרם לשיגשוג הזנות במסווה של דוגמניות-צילום, מאסאז'יס סיות, מודלים-לצור, מכונניעסוי וכדומה.

(ג) בעולם בו חלק ניכר מן האנשים (אם לא רובם) הם זונות במשכורת, המזכרים למכור מדי יום למשך שמונה שעות את גופם, מוהם ונשמתם, תמורת שכר עבור עבודה שאינה גורמת להם כל סיי נפש — אין כל רע במכירת זכויות השימוש באבר אחד מאברי הגוף תמורת

מהפכה בעיתונות

שמתם לב למהפכה שהתחוללה לא מזמן בעיתונות העברית? "ידיעות אחרונות", בפעם הראשונה מאז היווסדה, החל להוציא לאור יומיים מאנאז'יס, ש24 שעות, המחובר לא רק עליידי "עשרות כתבים בכל חלקי המדינה, ורשת רחבה של כתבים חוץ מנוסים במרכזי-הבל", אלא גם — ר"כאן רבותי השינוי המהפכני — עליידי סיוכות! כן כן, רבותי. כל מאגזין כרוך באופן אינדיבידואלי עליידי שתי סיכות ממכתבת אלי-החד, המבטיחות את שלימור וו וליכודו של המגזין החדש.

וזה עוד לא הכל! הנהלת "ידיעות אחרונות" עומדת להכריז בימים הקרובים על מביצע פרסים חסריתקדים, שלפיו כל קורא אשר יאסוף 300 סיכות (150 מאנאז'ינים) יזכה בסיכות-בטחון, ש"י

היום, ותיווכחו שהחיים יכולים להיות הרבה יותר מעניינים. מובן שבמשך ה"זמן ניתן להרחיב את הסימנים המוסכמים עליידי תליית עטיפה של תקליט ליד הנעל (שומעים מוסיקה), סיר (בואו לאכול), בקבוק (יש מה לשתות), סחבה (דרושה עזרה בסידור הבית), טמפאקס (חוז משיחה לא ייצא לך שום דבר), וכ"דומה.

יש לכם הצעות נוספות? מיבצע הנעל נכנס לתוקפו החל מרגע זה.

מי אתם באים לעבוד כאן? מחר, מחר-מחר, כאשר הקצין יסיים את חקירתו, ויניח לפני שריהביטחון את המסקנות ש"נתבקש להוציא, נקרא מן הסתם בעיתור נים את הידיעה המרגיעה: "לאחר חקיר"רה יסודית וממושכת, הגיעה ועדת-ה"חיד ברוב קולות למסקנה שהשמועות בדבר גישול בדואים הן מחוסרות כל יסוד. כמו כן החליטה ועדת-היחיד פה אחד שמתעמים ביטחוניים יש להמשיך ולסתום את אותם בורותיהם, המסכנים של שלומה ואת קיומה של המדינה". ואנהנו נאכל את הלוקשים האלה, ונ"רים כרגיל את הידיים. אחרי הכל, מה אפשר לעשות? היתה חקירה? היתה! היה דיון? היה! ועדת-החקירה החליטה ברוב קולות? החליטה! אז והו זה. תחי הדמוקרטיה!

תשלום נכבד, עבור מלאכה קצרה וקלה יחסית. יותר נכון: מבחינה מוסרית טהור רה אינני רואה כל הבדל בין זונה ובין פקיד המוכר את גופו ונפשו תמורת שכר. שניהם מושחתים בעיני במידה שווה, והם עושים את מלאכתם אך ורק תמורת ה"כסף. זונה הנהנית מעסיקה, והאזהבת את מלאכתה, עדיפה בעיני על מז"כירה השונאת את עבודתה.

(ד) רישום ומעקב אחר זונות יתרום לחיסול מחלות המין, ויעזר דד אולי פתיחת בתי-הענוגות נקיים, מפוארים ואפילו תרבותיים. האפשרויות בשטח זה הן בלתי מוגבלות כימעט, לצד בתי-הזונות עממיים, פשוטים, וזולים ותכליתיים יקומו אולי במשך הזמן טרקלינים וזהרים נוסח ה"בל-אפוק", בתי-פגישות בהם ינגנו מוסיקה ויעלו הצגות קאמריות, בתי-ה"נוגות עם ארוחה, מאסאז', סרט והרצאות, ובעצם, מדוע לא בתי-זונות מפלגתיים, שבשבת-בחירות ודאי יהיו אפקטיביים מסתם "חוגי-בית"; בתי-בובות ספרותיים ועיתונאיים; בתי-זונות לעולים חדשים שבהם כל לקוח יזכה ל"מספר-לבן", ב"מיסגרת המביצע להחדרת תודעת הקלי"טה, ועוד ועוד.

אין גבול לאפשרויות הנפתחות לפנינו אם וכאשר תתקבל הצעתו החיובית וה"קונסטרוקטיבית של השר ויקטור שם-טוב.

הלאה הבדידות

אאוריקה! אאוריקה! מצאתי! סוף סוף, לאחר מחקר של שנים, מצאתי, נדר מה לי, את הפיתרון לבעיית בדידותו של האדם המודרני.

מה עושה אדם אחרי שעות העבודה, כאשר הוא מוצא את עצמו לבד בבית בחברת אשתו? מה הוא יכול לעשות כדי להפיק את רגש הבדידות והשיגרה, ההורסת מדי ערב את חייו?

ספר, בסדר, אפשר לקרוא ספר, אבל זה לא זה. קולנוע או הצגה זה לא פיתרון, סלווייה ודאי שלא. כל אחד מ"אמצעי-ברוחה אלה הופ"כים אותנו ל"מציצים", מסתכלים פאסיביים ב"חיים המרתמים במיתר" שים במקום אחר למי שהו אחר, מבלי שאנח"נו ניקח בהם חלק ממש.

קרובים? אולי לבקר אצל קרובים? נו באמת! חברים? שוב אותם חברים. אותן פנים, אותם דיבורים, אותו תה, אותה עוגה ואותו שיעמום מפוקש שאין ממנו מילט!

מה אפשר לעשות כדי שגם לנו, לכל אחד מאיתנו, יקרה לפעמים משהו מרגש, מרתק, מעניין? איך אפשר לשבור את טבעת חוג המכרים הקבוע ההולך ונסגר, ההולך וקטן משנה לשנה? מה התרופה לשעות הבדידות הנבואה, כאשר אנו מוצאים את עצמנו לבד בבית ומחכים, מקי

קרובים? אולי לבקר אצל קרובים? נו באמת! חברים? שוב אותם חברים. אותן פנים, אותם דיבורים, אותו תה, אותה עוגה ואותו שיעמום מפוקש שאין ממנו מילט! מה אפשר לעשות כדי שגם לנו, לכל אחד מאיתנו, יקרה לפעמים משהו מרגש, מרתק, מעניין? איך אפשר לשבור את טבעת חוג המכרים הקבוע ההולך ונסגר, ההולך וקטן משנה לשנה? מה התרופה לשעות הבדידות הנבואה, כאשר אנו מוצאים את עצמנו לבד בבית ומחכים, מקי